

Järnhälen.

Av Jack London
En roman om miljonernas
makt

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Åh, min kära doktor," sade Ernest smekande. "Jag var säker på att ni var inkompetent. Ni har ju ännu inte funnit felet i min definition av filosofien. Nu befinner ni er på osäker grund. Men det är det vanliga hos metafysikerna, att de gör det som de vill. Nej, jag upprepar, att metafysikerna ingenting hade att göra därmed. Bröd och smör, silke och puder, dollar och cent samt den omständigheten, att handelsruterna landvägen till Indien rikades till stängda, voro de ting, som förorsakade upptäckelserna. Med Konstantinopels fall 1453 avstängde turkarna karavägen till Indien, och Europas köpmän måste söka sig en annan väg. Här ligger den verkliga orsaken till upptäckelserna. Kolumbus gav sig i väg för att finna en ny väg till Indien. Det kan man läsa i alla historieböcker. Tillfälligtvis kom man nu underfund med nya fakta angående jordens natur, storlek och form, och det gamla ptolemiska systemet gick upp i rök."

Doktor Hammerfield fnös till av förargelse.

"Ni är inte av min åsikt?" frågade Ernest. "Säg mig då, var jag har orätt."

"Jag kan endast säga, att jag står fast vid vad jag sagt," svarade doktor Hammerfield tyst. "Det är en allt för lång historia för att nu fördjupa sig i."

"Ingen historia är för lång för en vetenskapsman," genmålade Ernest skamligt. "Det är därför han blir sått mål. Det var därför Amerika blev upptäckt."

Jag skall inte beskriva hela denna kväll, ehuru det är en glädje för mig att påminna mig varje ögonblick, var det detalj av denna första timmar, under vilka jag gjorde Ernest Everhards bekantskap.

Kampen var het, och prästerna blevo varma och upprörda, i synnerhet när Ernest kallade dem för romantiska filosofer, som jag ofta skuggor och dykt. Och alltid drev han dem tillbaka till fakta. "Det är ett faktum, att oemotsägligt faktum, mina herar," förkunnade han triumferande, sedan han fått någon av dem i fallan. Han slog omkring sig med fakta, snärjde dem med fakta och bombaderade dem med broderier av fakta.

"Det ser ut, som skulle ni tillbe fakta," sade doktor Hammerfield försmäddt.

"Det finns ingen annan väg än fakta, och er Everhard är hans förkämpe," deklarerade doktor Hallingford.

Ernest smålog gillande.

"Jag är lik mannen från Texas," sade han. Och då han uppfördes att närmare förklara sig, fortfor han: "Jo, ser ni, mannen från Missouri säger alltid, 'Visa mig det först, om man erbjuder honom något. Men mannen från Texas säger: 'Lägg det i min hand.' Vars framför, att han inte är någon metafysiker."

En annan gång, då Ernest just hade sagt, att de metafysiska filosoferna aldrig kunde bestä sanningens prov, frågade doktor Hammerfield plögt:

"Men vad är då sanningens prov, unge man? Vill ni vara så vänlig och förklara vad som under lång tid förvillat klokare huvuden än ert?"

"Gärna," svarade Ernest. Hans tvärsakerhet irriterade dem. "De kloka huvudena ha så länge grubblat över sanningen, emedan de sökt efter den i det blå. Om de hade stannat på jorden, hade de funnit den lätt nog — ja, de hade till och med funnit, att de själva avlade bevis för sanningen medelst varenda praktisk handling och tanke i deras liv."

"Bevisa det, bevisa det," uppreppade doktor Hammerfield otåligt. "Bry er inte om några prebuder, utan ge oss vad vi så länge ha sökt — sättet för att pröva, om sanning är sanning. Giv oss det, och vi skola bli som gudar."

I hans ord och uppträdande låg en obändig och häfnfull skepticism, som trycktes emellan de flesta gårdarna vid bordet. Men biskop Morehouse betraktade honom ögländ.

"Doktor Jordan" har sagt oss det klart och tydligt," sade Ernest. "Hans sätt att pröva sanningen hos något var att fråga: 'Dugur det något till?' Kan man väga sitt liv därför?"

"Dumt prat," sade doktor Hammerfield häfnfullt. "Ni har ej tagit biskop Berkeley** med i räkningen. Han har aldrig blivit vederlagd."

"Den ädlaste av alla metafysiker," sade Ernest skratande. "Men ni har valt ett olyckligt exempel. Som Berkeley själv förklarade, dögde hans metafysik ingenting till."

Nu var doktor Hammerfield ond, verkligt ond. Det var, som hade han kommit på Ernest med tjusnad eller lögn.

"Unge man," dundrade han fram, "det där påståendet är i nivå med allt som varit."

* En framstående lärare i slutet på det nittonde och början av det tjugonde århundradet av den kristna tide-räkningen. Han var rektor vid Stanforduniversitetet, en av den tidens privata stiftelser.

** En idealistisk monist, som länge förbrände den tidens filosofer genom att helt och hållet förneka materiens existens, men vars skickliga argument slutligen blevo uppräpnade, när vetenskapens nya empiriska fakta gjorde filosofiskt överskådliga.

"Som bevis på att biskop Berkeleys metafysik aldrig fungerat, tar jag — här gjorde Ernest en paus och såg lugnt omkring sig — 'att han alltid gick genom dörren i stället för genom vägen. Att han levde av smör och bröd och rostbröd. Att han rakade sig med en kniv, som dög till att ta bort håret ur hans ansikte.'"

"Men det är ju praktiska saker!" utropade doktor Hammerfield. "Metafysiken tillhör andens värld."

"Och den arbetar — i andens värld," frågade Ernest stillsamt.

De andra nickade instämmande.

"Och en hop ånglar kunna dansa på en nålspets — i andens värld," fortfor Ernest tankfullt. "Och en späckande och påsklad gud kan existera och verka — i andens värld. Och det finns inga bevis för motsatsen — i andens värld? Jag förmodar, att ni också lever i andens värld, doktor?"

"Min egen tankvärld är mitt kunskapsområde," var svar.

Det är ett annat sätt att uttrycka, att ni lever i det blå. Men ni stiger ned till jorden igen vid måltiderna, förmodar jag, eller om det rikar till jordbävningar. Eller såg mig, doktor, hyser ni under en jordbävning ingen fruktan, att er immateriella kropp skall träffas av en immateriell tegelsten?"

Ögonblickligen och alldeles ofrivilligt fög doktor Hammerfields hand upp till hans huvud, där ett arr syntes vid hårfästet. Det hade nämligen hänt, att Ernest kommit sanningen ganska nära. Doktor Hammerfield hade varit nära att bli dödad av en ramlande skosten vid den stora jordbävningen.* Alla brusto ut i ett skallande skratt.

"När," sade Ernest frågande, när munroheten något lagt sig. "Ha vi några bevis på motsatsen?"

Och då han ej fick något svar, frågade han igen: "När?" Varpå han tillade: "Jaså, men det beviset var just inte så övertygande?"

Doktor Hammerfield var slagen för tillfället, och striden fortsattes i andra riktningar. Ernest utmanade prästerna på den ene punkten efter den andra. Då de påstodo sig känna arbetarklassen, omtalade han för dem fundamentala sanningar, de icke kände till, beträffande denna klass och uppmanade dem sedan att vederlägga honom. Han gav dem ständigt nya fakta, påskyndade deras flykt till höger och vänster, och sedan åter drog dem ned till jorden och dess fakta.

Hur allt detta står tydligt framför mig! Jag kan höra honom när han helst, hur han med krigsklang i stämma hördflängde dem med fakta, där varje faktum var ett gissel, som träffade dem om och om igen. Och han var utan förbehåll. Han begärde ingen pardon, och gav heller ingen. Jag kan aldrig glömma den sista avhandling han gav dem.

"Ni ha under denna kväll upprepade gånger både genom direkt erkännande och genom att förneka er okunnighet visat, att ni ej ha någon kännedom om arbetarklassen. Men ingen kan klandra er för det. Hur skulle ni kunna veta något om den arbetarklassen? Ni leva inte tillsammans med dem. Ni bo i helt andra kvarter tillsammans med kapitalisterna. Och varför inte? Det är kapitalisterna, som betala er, som föda och kläda er. Och till gengäld predika ni för edra försämlingar den sorts metafysik, som är så mycket lämplig för dem, och den är så mycket lämplig, emedan den lockar den bestående samhällsordningen."

Ett sorl av missnöje hördes vid detta påstående runt bordet.

"Åh, jag angriper visst icke er uppriktighet," fortfor Ernest. "Ni är uppriktliga. Ni predika vad ni själva tro på. Där ligger er styrka och ert värde — för kapitalisterna. Men om något skulle skada er, tro, så att era predikningar hädanefter blevo skadliga för den allmänna ordningen, så skulle ni bli avskedade av era arbetsgivare. Det händer litet emellan, att en eller annan av er får sitt avsked på dylika grunder." Han jag inte rätt."

Denna gång var det ingen, som opponerades.

* Den stora jordbävningen i San Francisco år 1906.

** Detta uttryck hälder sig från den tidens seder och bruk. När man kände mot varann på liv och död, likt vildjurr, kastade den besegrade sina vapen ifrån sig, och det var då den segrande rättighet att döda honom eller låta honom gå.

*** Under denna period hände det ofta, att präster utstöttes ur kyrkan, emedan de predikade misshandliga läror. Särskilt hände detta, då deras predikningar voro frägnade av socialism.

Dr. Thomas' Elektriska Olja för människor och djur.

UTI ÖVER 40 ÅR DET POPULÄRA MEDELET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, BRICKNING, SÄR, KÄNSLAR, LAM, RYGG, ETC.

På det bästa PRIS 35c. Överallt.

pomerade sig. Alla sötto tryta i stumt medgivande, utom doktor Hammerfield, som sade:

"Det är, när deras tänkesätt blivit förtvillat, som de måste begära avsked."

"Vilket är ett annat sätt att säga, att deras tänkesätt blivit misshandlat," svarade Ernest, varpå han fortfor: "Därför säger jag till er, gå ut och predika och fortjåna ert dagliga bröd, men låt för Guds skull arbetarklassen vara i fred. Ni tillhör det flentliga läget och ha ingenting gemensamt med de arbetande klasserna. Era händer äro mjuka, emedan andra ha arbetat för er. Era magar äro runda, emedan ni ätt mer än tillräckligt." (Här ryckte doktor Hallingford till, och de övriga anslö sig på hans valfödda lekamen. Det påstodo, att han ej sett sina fötter på många år.) Och era hjärnor äro fullproppade med larosater, som utgöra ett skyddsvärn för den bestående ordningen. Ni äro värde soldater — lojala soldater, det medger jag gärna — i lika hög grad som männen vid schweizergardet.* Var trogna ert salt och ert lon, och vaka genom era predikningar över era arbetsgivarers intressen, men kom ej ned till arbetarklassen för att tjåna som falska ledare. Ni kunna ej årligt tjåna i båda lägren. Den arbetande klassen har rätt sig er förtjänst för, och tro mig, den kan göra det hädanefter. Ja, den kan till och med röda sig bättre utan er."

II.
UTMANINGAR

När våra gäster hade gått, kastade sig min far i en stol och skratade så mycket han orkade. Inte sedan min döds hade jag sett honom skratta så hjärtligt.

"Jag kan väga vad som helst på att doktor Hammerfield inte varit ute för något dylikt under hela sitt liv," sade han alljämt skratande. "Inte bevärrad i den kristliga polemiken formaliteter." Hörde du, hur stillamt han började, som ett lamm — Everhard menar jag — för att sedan helt plötsligt bli ett tytande lejon? Han har en utomordentligt väl disciplinerad intelligens. Tänk vilken utomordentlig vetenskapsman han hade blivit, om hans energi riktats åt det hållet."

Jag behöver knappast säga, att jag var djupt intresserad av Ernest Everhard. Det var icke allena det, att han hade sagt och hur han sagt det, utan han var mannen själv, som gjort intryck på mig. Jag hade aldrig förr mött någon, som liknade honom. Jag förmodar det var orsaken, varför jag ännu, trots mina tjugufyra år, var ögitt. Huru behagade mig, det märkte jag tillräckligt för mig själv, och mitt tycke för honom var grundat på andra orsaker än hans intelligens och stora argumenteringskonst. Oavsett hans ävvalande muskler och breda nacke bjöd han på mig intryck av en högt bekväm ung man. Jag anade ett finkänsligt sinne bakom den intellektuella stridskämpen. Allt detta kände jag på något sätt jag icke kunde förklara, det måste ha varit min kvinnliga intuition.

Det var nägenting i klangen av hans stämma, som gick raka vägen till mitt hjärta. Den ljöd fortfarande i mina öron, och jag kände, att jag skulle tycka om att höra den igen och att återgå till det glimten i hans ögon, som på ett så behagligt sätt upplyste hans allvarssamma ansikte. Också andra obestämda känslor rörde sig inom mig. Jag ålskade honom visst redan då, ehuru jag är övertygad om, att dessa obestämda känslor hade försvunnit, och att jag hade glömt honom igen, om vi ej återstett varandra.

Men ödet ville det annorlunda. Min fars nyfödda sociologiska intresse och hans middagsgästningar gävo anledning till att vi åter träffades. Min far var icke sociolog. Hans äktenskap med min mor hade varit mycket lyckligt, och i utövandet av sin egen vetenskap, fysiken, hade han rönt stor framgång. Men när min mor dog, förmådde likväl icke hans arbete fylla det tomrum, hon lämnat sig. Först hade han börjat självsejakt i sin smula med filosofi, och därpå, sedan han blivit intresserad, forts. över till sociologi och sociologi. Han var besjälad av en stark rättssinns och blev snart upptagen av livet att rätta det han ansåg förvillat. Jag hälsade med tacksamhet dessa tecken på ett nyvaknat intresse i hans liv, ehuru jag föga kunde förstå dem.

* Det lejde utländska vaktmästare hos Ludvig XVI, en kung i Frankrike, som blev halsbaggad av sitt folk.

de drömma om vad resultatet därav skulle bli. Med en ung mans entusiasm störtade han sig ivrigt in i dessa nya undersökningar, utan hänsyn till vart de kunde leda honom.

Han hade alltid varit van vid laborationsarbete, och därför förvånade han os när man till ett sociologiskt laboratorium. Här samlades till, på dagen, män av alla slags yrken och samhällsställningar — vetenskapsmän, politiker, bankirer, köpmän, arbetare, socialister och anarkister. Han egade dem till diskussion och analyserade sedan deras tankar om livet och samhället.

Han hade träffat Ernest nysa föreslå "prästmiddag." Och sedan våra gäster gått, fick jag höra, hur det gått till. Min far hade gått ned för en gåta sent på kvällen och stannat för att lyssna till en man, som stod och talade till en hop arbetsskilda män på en upp- och nedvärd såplåda. Mannen på lådan var Ernest. Han var icke någon vanlig präst, utan var en högt uppsatt medlem av socialiststyrelsen, var en av partiets ledare och dessutom erkänt överlägsen på det sociologiska området. Men han hade en stor förmåga att framställa svårfattliga saker i enkla ordalag, var en född lärare skicklig i att förklara och ansåg det ingalunda under sin värdighet att begagna en såplåda till talarstol, då detta satte honom i tillfälle att få tala till arbetare om nationalekonomi. Min far stannade för att lyssna, blev intresserad, lagade sig till dess jag fann honom i ett rum, där han sammanträdde med honom och bjöd honom hem till prästmiddag. (Här ryckte doktor Hallingford till, och de övriga anslö sig på hans valfödda lekamen. Det påstodo, att han ej sett sina fötter på många år.) Och era hjärnor äro fullproppade med larosater, som utgöra ett skyddsvärn för den bestående ordningen. Ni äro värde soldater — lojala soldater, det medger jag gärna — i lika hög grad som männen vid schweizergardet.* Var trogna ert salt och ert lon, och vaka genom era predikningar över era arbetsgivarers intressen, men kom ej ned till arbetarklassen för att tjåna som falska ledare. Ni kunna ej årligt tjåna i båda lägren. Den arbetande klassen har rätt sig er förtjänst för, och tro mig, den kan göra det hädanefter. Ja, den kan till och med röda sig bättre utan er."

Det andra galler värm. Om frökornet icke är tillräckligt varmt, så nörkar det att utveckla sig. Därför måste värmelen ställas på värm upp den fruktiga jorden tillräckligt för att gröningen skall kunna påbörjas. Detta är installationen nummer två.

Det tredje villkoret är nämnt. Som säkerligen ytterst få ha aning om. Till och med våra vetenskapsmän voro okunniga här om i långa tider, tills de började metodiskt studera denna del av växtfysiologi i laboratorier. Fröna behöva förutom vatten och värme även luft. De behöva luft för att andas och leva, liksom vi människor. Man kan till och med säga, att luft är den faktor, som ytterst till stor väckelse för att till liv, den första installationen på kombinationsläst alltså.

Det andra galler värm. Om frökornet icke är tillräckligt varmt, så nörkar det att utveckla sig. Därför måste värmelen ställas på värm upp den fruktiga jorden tillräckligt för att gröningen skall kunna påbörjas. Detta är installationen nummer två.

Det tredje villkoret är nämnt. Som säkerligen ytterst få ha aning om. Till och med våra vetenskapsmän voro okunniga här om i långa tider, tills de började metodiskt studera denna del av växtfysiologi i laboratorier. Fröna behöva förutom vatten och värme även luft. De behöva luft för att andas och leva, liksom vi människor. Man kan till och med säga, att luft är den faktor, som ytterst till stor väckelse för att till liv, den första installationen på kombinationsläst alltså.

Vatten är fröet, då smösmältningen börjar, och värme får det, då värmelen börjar göra värme. Men fastän fröet har fått tillräckligt med vatten och värme, så vill det ej gro, förrän luft är till finnas. Är jorden för fuktig, kan ingen luft tränga ned, och det lilla frökornet ger sig därför till tals, tills en del av vatten hunnit avdunsta, så att luft kan tränga ned.

De tre installationerna på kombinationsläst måste vara exakt, fröet bör vara tillräckligt fuktigt, tillräckligt varmt och ha tillräckligt med luft. Först då kan gröningen påbörjas. Vatten, värme och luft är de tre faktorer, som försäkrat växtens liv exakt samma tidpunkt på ett fält, och detta förklarar alltså, varför vi se fröna spiras upp samtidigt.

När dagarna förgingo, under vilka jag läste Ernesta böcker, som jag läst, min far, hans skrivna ord, voro liksom hans talade klara och övertygande. Det var deras genomgående enkelhet, som verkade så övertygande till och med fastän man fortsatte att tvivla. Han hade en särskild förmåga att klargöra och belysa. Han var en utmärkt lärare. I trots av hans stil var där mycket, jag inte tyckte om. Han hade för stor vikt vid vad han kallade klasskampen, striden mellan arbete och kapital, intressernas konflikt.

* Skilnad mellan infödda och invandrade amerikaner var på den tiden av stor betydelse.

(Forts.)

Han sjöng ut.

Advokaten med hög, befälande röst till det inkallade vittnet.

— Jag hoppas, att ni inte skall göra några svårigheter vid att sjunga ut.

— Jag hoppas detsamma! skrek vittnet med hela styrkan av sina lungor.

— Hur vägar ni tilltala mig på det där sättet?

— Jag kan inte tala högre! skrek vittnet.

— Har ni druckit?

— Ja, rött vittnet.

— Vad då?

— Kaffe, skrek vittnet, som nu började bliva host.

— Nå, har ni druckit något mer än kaffe? Hade ni då något i kaffet?

— Ja! vrålade vittnet.

— Vad då?

— Socker!

— Vad hade ni i kaffet utom socker och grädde?

Vittnet samlade alla sina krafter, drog djupt efter andan och röt med en stämma, som kunde höras på en halv mils avstånd.

— En teckad! En teckad, och ingenting annat!

UR VÄXTLIVETS MYSTERIER

Då sådeskornet gro. Inom varje frö finns en alarmrättning, som väcker det till liv, då tiden är inne. En av de mest mystiska företeelserna inom växtlivet är den noggrannhet, som råder beträffande den tidpunkt, när de miljoner växtfrön, som legat i jorden hela vintern, vakna till liv och börja gro på våren. En dag äro fälten och åkrarna kala; en vecka senare äro de gröna. Fröna ha legat och väntat i månader i jorden, till dess att värdet och övriga förhållanden, som inverka på växtlivet, äro tillräckligt gynnsamma, och då denna tidpunkt är inne, börja alla frön och sådeskorn gro, praktiskt taget samtidigt.

Det förfaller, som om de hade ett sjätte sinne, som sade dem, huru långt värdet var däruppe ovan jordytan, eller som det i varje frö finnes en liten alarmklocka, som väckte kornet, då tiden var inne.

Ja, inom fröna finnes verkligen ett slags fysisk och kemisk mekanism, som vi populärt skulle kunna kalla en väckarklocka, som väcker fröet till liv, men denna mekanism är ansevärt mera komplicerad än de väckarklockor, som vi använda. Det har först på de allra sista åren lyckats vetenskapsmännen, som syssla med växtfysiologi, att utarbete detaljerna i det invecklade maskineriet i de små frökornen.

Mekanismen skulle kunna populärt jämföras med de kombinationsläs, som finnas på kassavalven i våra bankor. Det är först då visiravertanerna äro exakt inställda på tre olika streck, som låset öppnar sig. På samma sätt är det inom växtlivet. Det är först då tre villkor uppfyllas, som fröet börjar gro.

En av de tre ting, som bestämma gröningen, är vatten. Ett sådeskorn, som är alldeles torrt, groer icke, det må nu vara vilken tid på året som helst. Men just som snön börjar smälta om våren, börja fröna suga upp vatten ur den fuktiga jorden precis på samma sätt som bonor och ärter göra, då man lägger dem i en burk med vatten. Detta är det första, som fröna måste göra för att kunna gro, den första installationen på kombinationsläst alltså.

Det andra galler värm. Om frökornet icke är tillräckligt varmt, så nörkar det att utveckla sig. Därför måste värmelen ställas på värm upp den fruktiga jorden tillräckligt för att gröningen skall kunna påbörjas. Detta är installationen nummer två.

Det tredje villkoret är nämnt. Som säkerligen ytterst få ha aning om. Till och med våra vetenskapsmän voro okunniga här om i långa tider, tills de började metodiskt studera denna del av växtfysiologi i laboratorier. Fröna behöva förutom vatten och värme även luft. De behöva luft för att andas och leva, liksom vi människor. Man kan till och med säga, att luft är den faktor, som ytterst till stor väckelse för att till liv, den första installationen på kombinationsläst alltså.

Vatten är fröet, då smösmältningen börjar, och värme får det, då värmelen börjar göra värme. Men fastän fröet har fått tillräckligt med vatten och värme, så vill det ej gro, förrän luft är till finnas. Är jorden för fuktig, kan ingen luft tränga ned, och det lilla frökornet ger sig därför till tals, tills en del av vatten hunnit avdunsta, så att luft kan tränga ned.

De tre installationerna på kombinationsläst måste vara exakt, fröet bör vara tillräckligt fuktigt, tillräckligt varmt och ha tillräckligt med luft. Först då kan gröningen påbörjas. Vatten, värme och luft är de tre faktorer, som försäkrat växtens liv exakt samma tidpunkt på ett fält, och detta förklarar alltså, varför vi se fröna spiras upp samtidigt.

När dagarna förgingo, under vilka jag läste Ernesta böcker, som jag läst, min far, hans skrivna ord, voro liksom hans talade klara och övertygande. Det var deras genomgående enkelhet, som verkade så övertygande till och med fastän man fortsatte att tvivla. Han hade en särskild förmåga att klargöra och belysa. Han var en utmärkt lärare. I trots av hans stil var där mycket, jag inte tyckte om. Han hade för stor vikt vid vad han kallade klasskampen, striden mellan arbete och kapital, intressernas konflikt.

* Skilnad mellan infödda och invandrade amerikaner var på den tiden av stor betydelse.

(Forts.)

Han sjöng ut.

Advokaten med hög, befälande röst till det inkallade vittnet.

— Jag hoppas, att ni inte skall göra några svårigheter vid att sjunga ut.

— Jag hoppas detsamma! skrek vittnet med hela styrkan av sina lungor.

— Hur vägar ni tilltala mig på det där sättet?

— Jag kan inte tala högre! skrek vittnet.

— Har ni druckit?

— Ja, rött vittnet.

— Vad då?

— Kaffe, skrek vittnet, som nu började bliva host.

— Nå, har ni druckit något mer än kaffe? Hade ni då något i kaffet?

— Ja! vrålade vittnet.

— Vad då?

— Socker!

— Vad hade ni i kaffet utom socker och grädde?

Vittnet samlade alla sina krafter, drog djupt efter andan och röt med en stämma, som kunde höras på en halv mils avstånd.

— En teckad! En teckad, och ingenting annat!

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS
UPPLYSNINGSBYRÅ

giver GRATIS upplysningar om förhållandena för farmarbetare, hantverks- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskas, land till salu, priser på land, fritt homestead land etc, etc.

Förfrågningar från Sverige och Förenta Staterna besvaras av

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS
UPPLYSNINGSBYRÅ

325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Skandinavisk Tandläkare.

DR. PHILIP A. ECKMAN

TANDERNAS VÅRD är icke en smärtsam, om ni skänkar behålla edra goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller föroretnade tänder. — Jag gör med nöje till edra tjänst och vill gärna edra alla råd jag kan och vill under söka edra tänder gratis.

Tänder utdragna smärtfritt.

OBJEKT—NY LOKAL.

DR. PHILIP A. ECKMAN

804 Sterling Bank Bldg.

Härbet Portage & Smith, Winnipeg.

Kontor: 401 Boyd Building. Tel.: A874.

Postad: 46 Alloway Ave., Tel.: B3158.

DR. M. B. HALLDORSON

SPECIALITET: LUNGSJUKDOMAR

Öppettid: 11 till 12 tim. 5 till 6 a.m.

Dr. S. C. Peterson

SPECIALIST i Hud, Kört, Urt, och Veneriska sjukdomar.

401 McARTHUR BLDG.

211 Portage Ave.

Kontor: 10 f.m.—8 a.m.

Telefon: A 4168

DR. BRANDSON